

> Retouradres Postbus 20350 2500 EJ Den Haag

Aan Deelnemers Deskundigenoverleg Productwetgeving Niet-
Levensmiddelen (zie verzendlijst)
Datum 12 juni 2018
Betreft Conceptverslag vergadering Deskundigenoverleg Productwetgeving
Niet-Levensmiddelen van 6 juni 2018

**Directie Voeding,
Gezondheidsbescherming
en Preventie**

Regulier Overleg Warenwet

Bezoekadres:
Parnassusplein 5
2511 VX Den Haag

T 070 340 79 11
F 070 340 55 54
www.rijksoverheid.nl

Inlichtingen bij
T.E.J. de Haas
Te.d.haas@minvws.nl
www.row-minvws.nl

Ons kenmerk
VGP / 1386416

VERSLAG

Verslag van het **Deskundigenoverleg Productwetgeving Niet-
Levensmiddelen** van het **Regulier Overleg Warenwet** op **woensdag 6 juni
2018** in de Apollozaal 2 (B-04.33) van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn
en Sport.

Aanvang: 10:00 uur

GENODIGDEN/AANWEZIGEN

voorzitter hr D. Meijer
secretariaat mw T.E.J. de Haas
hr H. Aytas (NVSED)
mw Y. Aytas (NVSED)
hr W. Balvers (Schnabel)*
mw M. van Bekkum (NVH)*
hr. J. van Belle (Min. VWS)
M. Bisschops (MBC Cosmetics)*
Hr R. Bos (Coldskin)*
Mw. R. van den Bosch (VNO-NCW)*
hr P. Dekker (NVWA)
hr H. Dijkstra (NBT)*
mw M. Dirven (GGD Rot. Rijnmond)*
J. Doosje (GGDGHOR)*
hr S. El Haroui (min. EZ)*
hr J. Heijboer (Needle Art Tattoo)*
A. Hoes (Nouveaucontour)*
Hr M. van Kuijk (Studex Nederland)
A. Curucz (Ecuri Cosmetics)*
hr L. van der Laan (GGD-NOG)
Mw P. de la Lande-Cremer (KOC)*
hr W. Lips (Min. VWS)
hr R. Luit (RIVM)*
K. Lipgens (Cidesco)*
hr R. Moelker (Tattoo Bob)
hr P. Munters (min. VWS)
mw S. Poormohsen (Yord)*
K. Roscher*
mw L. Rust (GGD-GHOR)
mw H. Salomons (IGJ)
hr G. Schory (Coldskin)
mw L. Sluis (min. VWS)
hr J. Stevens (Nouveaucontour)

Correspondentie uitsluitend
richten aan het retouradres
met vermelding van de datum
en het kenmerk van deze
brief.

hr H. Stoffers (BVTP)*
hr J. Teeuwsen (Angelz color)*
hr H. Uitslag (Consumentenbond)*
mw S. Uitslag (NVH)*
hr T. Veenstra (LCHV)
hr R. Vermeulen (Baloe)*
hr H. Voerman (NVWA)
mw M. de Vries (NVWA)*
mw A. Vrooman (Skinquip)*
hr R. van Welie (NCV)*
hr C. Westerlaken (NVH)
mw J. Worp (GGD Amsterdam)
mw T. Zijlstra (NEN)*
Anbos*
Mediq*
VNG*

* = afwezig

1. Welkom en introductie ROW door Voorzitter

De voorzitter heet iedereen welkom. Hij vervolgt met een korte toelichting op het ROW. Voor een aantal aanwezigen een bekende afkorting, voor anderen is het willicht onduidelijk waarom zij hier zitten. Sinds het ontstaan van de warenwet in 1919 is het gebruikelijk om bij wetwijzigingen het maatschappelijk veld te betrekken. Het ministerie kan dan de voorgenomen wijziging toelichten en het veld kan aangeven of de voorgestelde wijziging volgens hen reëel is. Er is per deelgebied van de warenwet een aparte ROW vergadering, dus ook voor tatoeëren en piercen.

Vervolgens deelt de voorzitter mede dat dit onderwerp voor het eerst in lange tijd besproken wordt in het ROW, dus als iemand zich na deze vergadering af wil melden voor dit overleg of een vertegenwoordigende partij uit het veld mist aan tafel kan deze zich wenden tot de secretaris.

2. Voorstelronde en vaststelling Agenda

Er volgt een voorstelronde en de agenda wordt ongewijzigd vastgesteld.

3. Mededelingen

De Secretaris laat een presentielijst rondgaan.

4. Voorgestelde wijzigingen in de regelgeving rondom tatoeëren en piercen

De voorzitter geeft het woord aan Sluis voor een toelichting op het nieuwe besluit. Sluis geeft aan dat ze de teksten van gewijzigde wetsbesluiten zelf lastig leesbaar vond en dat zij aan de hand van een presentatie stap voor stap alle wijzigingen zal bespreken. De presentatie kan iets afwijken van de versie die met de stukken meegestuurd is, maar niet inhoudelijk.

Regelgeving over tatoeëren en piercen is vastgelegd in artikel 24 van de Warenwet, dat vervolgens is uitgewerkt in diverse Warenwetbesluiten en -regelingen, onder andere het Warenwetbesluit tatoeëren en piercen, het Warenwetbesluit tatoeagekleurstoffen, de

Warenwetregeling tatoeëren en piercen, de Warenwetregeling vrijstelling vergunning tatoeëren en piercen en de Warenwetregeling aanwijzing veiligheidscodes tatoeëren en piercen. Voor elk van deze besluiten en regelingen zijn één of meer voorstellen tot wijziging aan de orde.

Sluis gaat de wijzigingen één voor één langs:

Wijziging 1: Verhuizing

Sluis legt uit dat volgens de huidige regelgeving een lopende vergunning niet overgezet kan worden naar een ander adres. De voorgestelde wijziging houdt in dat de vergunning mee kan naar een nieuw adres, mits de locatie voldoet aan de regels. Dit kan vastgesteld worden middels een korte inspectie tegen een gereduceerd tarief.

Wijziging 2: Werken met andere materialen

Sluis geeft aan dat hiervoor in de voorgestelde wijziging hetzelfde principe geldt als bij een verhuizing. Een kortere inspectie tegen gereduceerd uurtarief.

Wijziging 3: Vergunning volgende locatie

Deze wijziging betreft een verduidelijking van de tekst in de huidige regeling. Deze verduidelijking geeft aan dat de aanvrager op het moment dat de aanvraag voor een tweede of volgende vergunning is ontvangen in het bezit moet zijn van een geldige vergunning, *waar de activiteiten zijn beoordeeld*. Dit betekent dat als een aanvrager beschikt over meerdere locaties hij op basis van een lopende vergunning met beoordeelde activiteiten op de eerste locatie ook een vergunning voor de tweede locatie kan krijgen. Opent hij een derde locatie terwijl die eerste vergunning verlopen is, dan kan hij hier géén vergunning zonder inspectie voor krijgen. Worp geeft aan dat er soms discussie ontstaat over wie de aanvrager is. Zij vindt dat het moet gaan om dezelfde BV, dus exact dezelfde aanvrager. Sommige mensen hebben meerdere BV's en willen dan toch op dezelfde vergunning werken. Sluis geeft aan dat ze zal kijken of dit duidelijk genoeg in de tekst staat en anders de tekst aan te zullen passen.

Wijziging 4: Aangeven ruimte in het pand

Deze wijziging is volgens Sluis een aanvulling op de huidige regeling en houdt in dat straks bij het aanvragen van een vergunning ook aangegeven moet worden voor welke plaats binnen het pand de vergunning is bedoeld. Worp vraagt of dit ook op het aanvraagformulier komt te staan. Veenstra en Van der Laan bevestigen dit.

Wijziging 5:

Sluis gaat verder met de volgende wijziging. Deze betreft vrijstelling van vergunning voor evenementen. GGD's hebben werkzaamheden voor het verlenen van vergunningen en daarom is er een tarief gesteld. Dit tarief geldt echter niet voor het verlenen van vrijstellingen van vergunningsplicht, terwijl ook daarvoor werkzaamheden voor de beoordeling uitgevoerd moeten worden. Dit zal worden gewijzigd. Er worden drie tarieven voorgesteld: een volledig tarief (4uur) en twee gereduceerde tarieven voor kleinere evenementen. Het ene op basis van twee uur werk, ongeveer €200 en het andere op basis van één uur werk, ongeveer €100. Het moet voor een ondernemer duidelijk zijn wanneer hij in aanmerking komt voor welk tarief. Het was even zoeken naar de juiste criteria om de verschillende tarieven te onderbouwen. Het laagste tarief geldt als er geen bezoek van een GGD werknemer op locatie noodzakelijk is.

Worp geeft aan dat het tarief van 200 euro volgens haar niet klopt, omdat het voor GGD Amsterdam niet mogelijk is om in twee uur een bezoek te doen en een gesprek te voeren. Sluis antwoordt dat een tarief van vier uur ook mogelijk is, waarop Worp aangeeft dat dit alleen kan bij evenementen met minimaal 10 artiesten. Rust haakt hier op in dat over dit punt onduidelijkheid bestaat. In de officiële tekst van de wijziging (bijlage 1) lijkt het oordeel van de medewerker van de GGD centraal te staan bij de beslissing of de beoordeling van de veiligheid met verminderde inzet kan worden uitgevoerd. In de toelichting lijken juist de gestelde voorwaarden bepalend te zijn. Lips stelt dat er geen open norm kan komen, bij een risicobeoordeling moeten er criteria zijn, ten behoeve van de rechtszekerheid van de

aanvrager. Het is wel mogelijk om nog eens naar de drie criteria te kijken. Rust geeft aan dat het eerste criterium, minder dan 10 artiesten, niet haalbaar is. Worp beaamt dit; zij zegt dat van al de evenementen gecontroleerd door GGD Amsterdam, er maar één is met meer dan 10 artiesten. En dat is juist het evenement dat het best georganiseerd is en waar zij zich het minst zorgen over maken. Volgens haar zit het risico vooral in kleine evenementen met één of twee tatoeëerders. De andere twee criteria zijn voor de GGD wel goed. Van der Laan vraagt of hij Rust goed interpreteert als hij stelt dat het risico groter wordt naarmate er meer onbekend is. Schory werpt op dat sommige organisatoren niet eens een vergunning aanvragen. Die evenementen zijn helemaal onbekend. Zijn organisatie, die evenementen organiseert, is wel bekend bij de GGD en moet altijd het hoge tarief betalen. De voorzitter geeft hem gelijk op dit punt maar geeft daarbij aan dat dit naast de vergunningverlening ligt. Indien er geen vergunning is aangevraagd, moet er opgetreden worden.

H. Aytas stelt dat er niet nog veel meer kosten voor ondernemers moeten komen. Hij vertelt onlangs een evenement met 40 buitenlandse artiesten georganiseerd te hebben, dat een uur duurde. Dit levert ook geld op voor Nederland. Sluis antwoordt dat het tarief vaststaat, maar dat de ondernemer wel duidelijkheid moet hebben, er mag geen sprake zijn van willekeur. Worp werpt tegen dat een ondernemer bij een uurtarief ook niet weet hoe duur hij uit is. Sluis geeft aan dat een ondernemer moet weten voor welk tarief hij in aanmerking komt, dus als 'Minder dan 10 artiesten' geen goed criterium is verzoekt zij de GGD's onderling te bespreken wat dan een geschikt criterium is. Worp geeft aan dat in het verleden bezoeken niet afgelegd zijn omdat er niet voor betaald werd. Twee uur voor zo'n bezoek is niet voldoende, dan gaan zij niet meer controleren. Westerlaken stelt dat bijna alle overheden een kostendekkend tarief hanteren. Dit kan per dienst verschillen. Zou het niet ook per GGD kunnen verschillen?*

Volgens Y. Aytas moet het in deze niet alleen over het gemak van de GGD gaan. Ondernemers hebben al veel werk aan het invullen van formulieren en aanvragen, onder andere voor de GGD. Ook zijn er veel kosten. Zij vertelt een WK tatoeëren georganiseerd te hebben waarbij ze voor de GGD voor alle 60 deelnemers een omvangrijke aanvraag moest indienen. Dit kan niet kloppen volgens Worp en Van der Laan. De voorzitter geeft aan dat hij de gevoelens van mevrouw Aytas begrijpt maar dat hij deze discussie moet afronden om verder te kunnen met de agenda. Stevens zegt dat GGD's regels soms verschillend interpreteren en dat dit het lastig maakt voor ondernemers om in te schatten wat zij moeten doen. De voorzitter antwoordt dat de nieuwe regels dit juist proberen te verduidelijken. Een voor ondernemers vervelende verduidelijking is dat deze kosten toch in rekening gebracht moeten worden. Vanuit het ministerie zal met de input van de GGD nog eens gekeken worden hoe precies, en naar het criterium van 10 artiesten. H. Aytas komt nog éénmaal terug op bovenstaande ervaring en geeft hierbij de wens aan om gehoord te worden. De voorzitter vindt dit logisch en geeft aan dat zijn geluid over is gekomen en dat Van der Laan hierover met de collega in kwestie zal overleggen.

Stevens vraagt hoe het zit als artiesten uit het buitenland komen. Één van de criteria is dat de artiest werkzaam is voor een vergunde Nederlandse onderneming. Worp antwoordt dat het erom gaat dat de ondernemer een Nederlandse vergunning moet hebben. Veenstra vult aan dat ze er op zoek naar gradaties in risico-inschatting en criteria er vanuit gegaan zijn dat een artiest bekend moet zijn met de Nederlandse richtlijnen. De voorzitter vraagt hoe het dan zit met een Oostenrijkse artiest die al 20 keer in Nederland is geweest. Die is daar toch ook mee bekend? Veenstra geeft aan dat hij dan toch hoger uitkomt in de risicobeoordeling omdat hij niet in een Nederlandse studio werkt. Y. Aytas zegt buitenlandse artiesten altijd uit te leggen hoe de regelgeving in Nederland werkt.

Sluis legt uit dat de criteria handvatten zijn die aangeven hoe het werkt met tariefstelling. Vier uur is de norm, en soms kan het met minder. Veenstra geeft aan dat er eerder stond 'Er is in ieder geval geen sprake van een gereduceerd tarief bij evenementen waarbij meer dan tien artiesten deelnemen'. Dus voor kleinere evenementen kan het wel, maar niet altijd. Lips reageert dat het belangrijker is aan te geven wanneer iemand wel in aanmerking komt.

Munters vraagt zich af of een systeem met 3 tarieven nuttig is. Je hebt de volledige vier uur, en daarnaast een tarief van twee en van één uur. Sluis geeft aan dat het tarief van 1 uur is voor als de GGD het van achter het bureau af kan, en er dus geen bezoek nodig is. Het tarief van 2 uur is bedoeld voor als er wel een bezoek moet gebeuren. Worp benadrukt dat twee uur voor een bezoek niet afdoende is. De voorzitter rondt af door samen te vatten dat er nog eens goed gekeken worden naar welke tarieven er ingezet worden en wanneer deze toegepast moeten worden. Dit wordt al dan niet via een ROW overleg teruggekoppeld.

Wijziging 6: Definitie tatoeage inkt

Sluis geeft aan dat tatoeagekleurstof in de huidige definitie gaat over een kleurstof of pigment. Dat zal gewijzigd worden zodat dat straks het totale mengsel onder de definitie valt. Deze wijziging wordt voorgesteld vooruitlopend op de REACH restrictie, waar ze later in de presentatie op terugkomt.

Wijziging 7: De ruimte waar tatoeëren en piercen plaats vindt

Dit is een kleine verduidelijking van het warenwetbesluit tatoeëren en piercen, waarin extra duidelijk gesteld wordt dat het gaat om de ruimte die voor het tatoeëer- en piercemateriaal is ingericht.

Wijziging 8: Hygiënerichtlijn tatoeëren

Sluis geeft aan dat de Hygiënerichtlijn voor tatoeëren, versie juni 2014, vervangen wordt door de Hygiënerichtlijn voor tatoeëren, versie december 2017. Veenstra geeft een toelichting op de veranderingen die dit met zich meebrengt. Volgens de oude richtlijn moeten aftercareproducten op de positieve lijst staan. Dit bleek te limiterend omdat er veel nieuwe producten op de markt komen, terwijl RIVM heeft geconstateerd dat er onvoldoende toetsingskader bestaat om nieuwe producten aan de lijst toe te kunnen voegen. Daarom is in samenwerking met IGZ en NVWA besloten aan te haken aan de Wet op de medische hulpmiddelen. Straks moet het gebruikte product geschikt zijn voor toepassing op de niet intacte huid en over een CE beschikken, of het moet opgenomen zijn in het Register Verpakte Geneesmiddelen (RVG). Dit laatste zal niet vaak van toepassing zijn. Tot 2020 geldt er een overgangperiode. Momenteel zijn veelgebruikte producten bij het tatoeëren Bepanthen, witte vaseline en Maximus Care. Voor de witte vaseline zal een uitzondering gemaakt worden. De fabrikanten van de beide andere producten zullen in deze termijn een aanvraag moeten doen om hun product als medisch hulpmiddel te mogen inzetten. Schory reageert hierop dat Bepanthen niet bij het tatoeëren gebruikt wordt, maar erna. Daarbij stelt hij dat Bepanthen niet als medisch hulpmiddel bij tatoeëren gebruikt kan worden, omdat het tatoeëren geen medische handeling is. Veenstra licht toe dat een medisch hulpmiddel niet gekoppeld hoeft te zijn aan een medische handeling. Een pleister is bijvoorbeeld ook een medisch hulpmiddel. De voorzitter vult aan dat alles dat in het kader van medische ondersteuning verkocht wordt een medisch hulpmiddel is. Er staat dan ook een CE op. Schory werpt tegen dat een servet ook een CE heeft. Veenstra en de voorzitter geven aan dat dit niet met medische hulpmiddelen te maken heeft, maar met de biociden regeling. Van Belle vertelt dat er verschillende soorten CE's zijn, zo is er bijvoorbeeld ook één voor speelgoed.

Schory geeft aan in het verleden geen producten met een medische CE te hebben mogen verkopen. De voorzitter benadrukt dat deze wijziging niet bedoeld is om het voor ondernemers ingewikkelder te maken, en bevestigt dat voor medische CE's een aparte procedure geldt. Daarnaast gelden de regels voor biociden.

Sluis stelt dat dit alle voorgestelde wijzigingen waren en dat de geleverde opmerkingen hierover genoteerd zijn. Daar zal goed naar gekeken worden. Vervolgens zal de NVWA een uitvoeringstoets doen. Als deze achter de rug is volgt er voor het Warenwetbesluit en de Warenwetregeling ieder een eigen traject. Dekker licht toe dat het gaat om een zogenaamde HUF toets. Hierbij toetst de NVWA de handhaving, uitvoerbaarheid en financiële gevolgen van de nieuwe regelgeving. Worp is van mening dat de GGD ook naar de uitvoerbaarheid zou

moeten kijken, omdat zij ook toezichthouder zijn. De Voorzitter stelt voor dat Worp en Dekker samen kijken hoe ze hieruit kunnen komen.

Tot slot wil Sluis het ROW informeren over twee relevante ontwikkelingen die op termijn gevolgen gaan hebben voor de Nederlandse regelingen rondom tatoeëren en piercen.

De eerste is REACH. Momenteel heeft Nederland wat betreft de chemicaliën in inkt regels opgesteld, gebaseerd op Europese richtlijnen en verordeningen. Deze zijn niet bindend. Er komt wel een bindende richtlijn, een REACH restrictie, waarbij REACH staat voor registratie, evaluatie, autorisatie en restrictie van chemicaliën. Deze restrictie is nu in ontwikkeling en zal van invloed zijn op onder andere stoffenlimieten, definities en etikettering van tatoeage-inkt. De publieke consultatie is nog tot 20 juni open. Stevens vraagt of dit te maken heeft met de verschuiving van pigment naar mengsel. Volgens Van Belle ligt het iets breder. De Nederlandse regelgeving is kort gezegd ooit opgesteld met het idee dat inkt geen carcinogene, reprotoxische of mutagene stoffen mogen bevatten en daarnaast moeten voldoen aan de algemene eisen gesteld aan cosmetica. Tegenwoordig zetten mensen vaker tatoeages in het buitenland. Tatoeage verdient daarom Europese wetgeving, liefst gebaseerd op Nederlands model. Omdat er door Europa vanwege het beleid van de Europese Commissie betreffende lastenverzwaring door regeldruk geen nieuwe verordening opgesteld zal worden, is besloten om aan te sluiten bij de REACH-verordening over chemische stoffen. Het nadeel hiervan is dat hierbij aangetoond dient te worden dat een stof een risico vormt. Alleen stellen dat deze carcinogeen is, is niet meer afdoende. In de REACH-restrictie worden alle stoffen meegenomen die in de huid gebracht worden. Stevens wil graag wat meer duidelijkheid over de mengsels. Van Belle geeft aan dat REACH geen positieve lijst is, maar juist een lijst met verboden stoffen. Alle stoffen in het mengsel dat ingebracht wordt in de huid moeten voldoen. Y. Aytas vraagt of er getoetst is of ondernemers met al deze verboden hun werk nog wel kunnen uitvoeren. Van Belle antwoordt dat de nieuwe regels niet veel strenger worden dan de huidige regelgeving en dat het ook niet de taak is van de overheid om voor veilige inkt te zorgen. Stevens geeft aan dat het nog steeds niet helder is of we nou van inkt naar mengsel gaan. De voorzitter vat samen dat Nederland een goede regeling heeft voor tatoeëren, die we graag Europees hadden uitgerold. Brussel had echter geen zin in nieuwe regelgeving. Om toch een stap te kunnen zetten is besloten inkt voor tatoeage aan REACH te laten voldoen. Hij geeft aan geen tatoeëerder te zijn, maar toch te verwachten dat de Nederlandse inkt hier wel aan zullen voldoen. Echter de goedkope inkt die elders in Europa gebruikt worden kunnen het wel eens moeilijk gaan krijgen. Inderdaad praten we dan niet meer over pigment maar over mengsel zodat alle stoffen die het bevat eronder vallen.

Schory wijst erop dat deze wijziging betekent dat de overheid eerst kon opleggen wat er niet mag, en straks eerst het risico moet bewijzen. De voorzitter beaamt dit maar geeft aan dat hoewel REACH heel ingewikkeld is, het eindpunt is dat de gebruikte producten veiliger zijn.

Moelker wil weten waar de controle ligt. Volgens Sluis is dat bij de Importeur. Moelker vraagt zich af hoe het dan kan dat tattoo shops werden gecontroleerd en de importeur of groothandel het ook niet wisten. Dekker geeft aan dat een shop ook importeur kan zijn. De NVWA gaat geen individuele stoffen controleren. De importeur moet zelf vaststellen of de samenstelling van een mengsel voldoet aan REACH. Dit is geen taak van de NVWA. Het is geen toelatingssysteem zoals de RVG nummers voor medicijnen. Van Belle attendeert aanwezigen er tot slot op dat de NVWA een goede helpdesk heeft, te weten chemischestoffengoedgeregeld.nl

Sluis vervolgt met de tweede relevante ontwikkeling op het gebied van tatoeëren en piercen. Dit betreft een NEN norm over hygiënisch werken bij tatoeëren. Voordat deze te zijner tijd van kracht wordt, dient deze eerst bij wetgeving te worden aangewezen. Op dat moment zal hierover ook een ROW georganiseerd worden. Veenstra licht toe dat in Nederland al een goede hygiënerichtlijn van kracht is, net als in sommige andere Europese landen. Duitsland heeft nu het initiatief genomen om een Europese regeling op te stellen. Deze bevindt zich nu in de afrondingsfase, de publieke consultatie is al achter de rug. Wat nieuw zal zijn in deze

regeling (ten opzichte van de huidige Nederlandse regelgeving) is dat er een paragraaf is opgenomen over leeftijd en competentie, dus opleiding. Het gaat dan om de benodigde kennis om veilig te tatoeëren. Daarnaast is nieuw dat vastgelegd moet worden welke inkt gebruikt is bij welke persoon. Dit op wens van de dermatologen. Verder lijkt de NEN norm op de Nederlandse hygiënerichtlijn. Westerlaken geeft aan graag een kopie van de concepttekst te ontvangen. Veenstra zal nagaan of dit mogelijk is. Y. Aytas is blij dat opleidingsnormen vastgesteld zullen worden, maar vraagt zich af wie deze dan vaststelt. Sluis antwoordt dat deze in de NEN norm vermeld staan.

Worp vraagt of voor piercen de huidige regelingen blijven gelden wanneer voor tatoeëren de nieuwe norm van kracht wordt. Volgens Veenstra is dit inderdaad het geval. Van der Laan denkt wel dat er dan in de regeling voor piercen ook wijzigingen aangebracht zullen moeten worden. Worp geeft aan dat er wat haar betreft ook opleidingseisen voor piercen opgesteld moeten worden, omdat dit vaker mis gaat dan tatoeëren, en met ergere complicaties. Zij vindt het een gemiste kans dat de Europese Unie enkel naar tatoeëren kijkt. Van der Laan en Veenstra lichten toe dat dit komt omdat iemand in Europa het initiatief moet nemen om tot een normalisatie te komen, en dit kost veel geld. In dit geval is de Duitse tattoo vereniging met het initiatief gekomen. Zij hoopten dat iemand dit ook voor piercen zou doen maar dit was helaas niet het geval. Mocht iemand met voldoende middelen aankloppen bij LCHV dan zullen zij dit initiatief graag nemen.

Dekker geeft aan dat als er op bouwkundig vlak een wijziging in de nieuwe Europese norm voor tatoeëren komt, deze ook in de Nederlandse norm voor piercen aangepast moet worden. Gebeurt dit niet dan kan het voorkomen dat de NVWA een gebouw volgens twee normen moet inspecteren.

De voorzitter rondt dit agendapunt af.

5. Rondvraag

Veenstra is benieuwd wat hij precies kan inbrengen in een ROW overleg. De voorzitter geeft aan dat dit alles is dat het te bespreken onderwerp betreft.

H. Aytas geeft aan erg geïnteresseerd te zijn in normering van het onderwijs in zijn vakgebied. Zijn organisatie heeft veel ervaring met opleiden en momenteel bepaalt een andere organisatie, ANBOS, wie een diploma krijgt en zich kan verzekeren. Hij stelt dat er een normering moet komen. De voorzitter antwoordt dat VWS niet over opleidingen gaat, maar dat er verschillende accrediteringsinstanties zijn in Nederland. Er zou gekeken kunnen worden of dit voor tatoeëren en piercen ook kan. Y. Aytas wil liever dat er iets bij wet geregeld wordt. Volgens de voorzitter wordt in andere branches de opleiding en normering ook door de branche zelf geregeld. Volgens Y. Aytas is dat juist het probleem, die brancheorganisatie is er niet in dit geval. Westerlaken stelt dat de ANBOS dit dus heeft opgepakt. Y. Aytas merkt dat veel partijen zich niet willen organiseren. Westerlaken geeft aan dat men samen toch sterker staat, en de voorzitter adviseert haar te blijven proberen.

Worp wil het graag eens in het ROW hebben over reguliere inspecties door de GGD. Sluis vraagt of ze dit kan verduidelijken. Worp stelt dat de GGD wel toezichthouder is, maar dat zij geen reguliere inspecties uitvoeren, enkel vergunningverlening. Deze bezoeken zijn echter op afspraak dus dan is alles wel op orde. Voor infectiebestrijding zouden onaangekondigde inspecties goed zijn. De voorzitter antwoordt dat de NVWA inspecties doet wat betreft bouw en materialen en dergelijke, en de GGD wat betreft gezondheid. Dekker stelt dat de GGD geen handhavingsbevoegdheid heeft. Worp spreekt dit tegen, want de GGD kan vergunningen intrekken. Dekker beaamt dit maar geeft aan dat het niet verder gaat dan dat. Dit was een bewuste beleidskeuze. De GGD kan wel toezicht houden, dus onaangekondigd langsgaan en de resultaten vervolgens terugkoppelen aan de NVWA. Deze kan dan handhaven. Worp stelt dat dit niet gaat omdat de GGD daar geen middelen voor heeft. Dekker antwoordt dat de NVWA hier ook geen aparte middelen voor ter beschikking heeft.

Sluis concludeert dat dit geen onderwerp voor het ROW is, omdat het niet de Warenwet betreft. Het is wellicht goed dit eerst intern binnen de GGD te overleggen.

De voorzitter sluit de vergadering om 11:19

De secretaris,
T.E.J. de Haas

* Noot: Dit is niet mogelijk omdat de tarieven in wetgeving vastgesteld dienen te worden.